

כָּלְנוּ עֵרְבִים לַעֲדִינָה

ואקשר אותו אליך. מסתכלי. איך היא הצליחה למשך את הגומי, שהדק את המכנסים, כל-כך מהר? הכל היא יודעת, מרים הזו. היא הוציאה גם לעדינה את קצה הגומי מהמכנסים, וקשרה את שני השרוכים המדבללים זה בזה. "עכשו אף אחד לא יוכל להפריד בינינו לעולם ועד!" הצליחה לבטא דרך הצחוקים, שתקפו אותן. אבל עכשו היה להן עוד יותר קשה למהר.

★

"שלומית, חכי לי!" קראה עדינה, כשראתה לפתע, כי המרחק ביניהן גדל במהירות. אבל שלומית לא זכלה לחכות, כי היא רצה אחרי עמוס, אורי ואילת וצעקה: "לא לרוץ! אני לא מרשה! אסור להתקרב לירדן לבד!" הם לא שמעו בקולה. הם המשיכו לרוץ ונעלמו בשביל המתפתל בתוך עצים ירקנים. שלומית לא היתה בדרך כלל צועקת על ילדים. בטיולים יותר קצרים היתה מר-שה להתפור קצת, כי היו שנים עשר ילדים בפתח, ושלומית היתה גבהה וראתה את כלם. היא ידעה לשיר יפה, ובטיולים כאלה היתה שרה בקול רם: "שם בחרש הקרוב", והילדים היו עונים: "רוב-רוב", "הלכתי לי פרחים לקטף", והילדים: "טוף טוף" וכך הלאה. או שהיו שרים את "תנו ועליזה" בקננו, הילדים נגד שלומית. את השמות של הפרחים היתה מסבירה בפתח, לא בטיול. אבל עכשו היתה מסבירה בפתח, ומן הרגע שיצאו לדרך אמרה וזורה ואמרה, שעל-יד הירדן צריך להזהר. ראשית, משום שזו הפעם הראשונה שהיא לוקחת אותם להליכה ממשיכת ממש על גדות הירדן. ושנית, בגלל ארתור. כלם או-מרים עכשו, שצריכים יותר להזהר.

ארתור היה בחור מעלית-הנער, והוא בא לקבוצ יחד עם עדינה ועם יאשק, שקוראים לו עכשו יעקב. הם באו בחג הסכות, ובחנכה ארתור כמעט וטבע בירדן. היתה כתבת מאש על הירדן, כזאת שעושים מחוטי ברנל עטופים בשק וטבולים בנפט, וכשמדליקים, בלילה, זה מאיר את המים ואת הסוף ואת כל הסביבה. והיתה גם אומגה, קושרים על שפת הירדן ככל חזק לעמוד גבה גבה כמו בית, ואת הקצה השני שלו קושרים לעמוד נמוך שתקוע על הגדה שמנגד. בצד השני של הירדן, ומי שיש לו אמץ עולה ומטפס על

שהיא מטילת במקום הזה, והשמש ממ' לאת את הפנים. השביל פנה ושוב פנה, ופתאם ראתה עדינה שהיא בין האחרו-נים, לגמרי בין האחרונים, יחד עם מרים, החברה הכי טובה שלה, ויחד עם אבשלום — ושרק לא נתחיל להרגיו. "תראי, יש לי עקבים גבהים!" אמרה עדינה למרים. הבץ על הנעלים נדבק והתקשה, ושוב נדבק והתקשה, עד שה-סליות והעקבים היו עבים כמו קוביות גדולות. אבשלום דחף אותה פתאם, והיא כמעט נפלה. "למה אתה נטפל אליה?" אמרה מרים, ואבשלום, במקום לענות, משך לה בשערות. "טפש כזה!" אמרה עדינה, יותר טוב שתרוץ מהר ותשיג את שלומית". "למה שאני ארוץ? תרוצי אתו!" ענה אבשלום. "הוא מכרח להרגיו, האבשלום הזה", אמרה מרים לעדינה, והוסיפה בקול של אחות גדולה: "אם הוא רוצה בין הראשונים — אורי ירביץ לו. את כבר יודעת, הוא מרביץ לו."

"ואת?" שאלה עדינה. היא פחדה שתשאר לבדה עם אבשלום. "אנחנו חב-רות", אמרה מרים. עדינה לא הביטה בה, כי ידעה, שאם תביט בה — תצחק. והכל יתקלקל. "אל תרוצי קדימה", אמרה לה, "תשארי". "אני לא אעזב אותך אף פעם!" הכריזה מרים בקול נמוך. "את לא מאמינה? תראי: הנה, אני אוציא את הגומי מהמכנסים שלי

במורד כבר היה קשה ללכת בזוגות ובשורה, כי היו ילדים שרצו קדימה, והיו ילדים שקטפו פרחים, והיו ילדים שכבר כאבו להם הרגלים. כלם רצו להגיע מהר. עוד כשרד גשם, לפני שבוע, הבטיחה שלומית: "אחרי הגשם הזה גלף לראות את אי הנרקיסים. אתם זוכרים את החרשה אחרי המורד? כשר יהיה יום יפה גלף לשם, ונמשיך קצת הלאה, לארץ הירדן. יש שם אי קטן בתוך המים. נראה אם גם השנה הוא מלא נרקיסים פורחים". לשלומית היו שערות צהבות יפות. גם עדינה צעקה עם כלם: "רוצים! רוצים!" למרות שאף פעם לא היתה בחרשה שאחרי המורד. במורד היה בץ והיו נוריות כתמות, אבנים שחרות ועלים רחבים ומבריקים. עדינה כבר התרגלה ללכת בנעלים גב-הות ומכנסים ארסיים. ביום הראשון ש-באה לקבוצ, וזה היה בחג הסכות, לבשה שמלה סגלה בהירה עם נקדות ונעלה נעלים שחרות מבריקות. "ככה הולכות הילדות בפולניה", השיבה שלומית ליל-דות הסקרניות, והיא הבינה אז רק את המלה האחרונה, פולניה. גם עגילים היו לה ביום הראשון, נזורה והסמיקה. אבל לא היה לה פנאי להמשיך להזכר.

היה לה המון בץ על הנעלים, וחוצי מנה רצתה להספיק לקטף פרחים ולהס-תכל לכל הצדדים. זאת הפעם הראשונה

אני אשאיר אותך לבדו! לא אכפת לי" אמרה עדינה. היא חשבה כמה נחמד יהיה אם אבשלום יניח לה, והיא תוכל ללכת פה בשקט, בשמש, אבל היא לא הייתה בטוחה שתדע למצוא את הדרך בעצמה, ולכן אמרה לאבשלום בשפה רפה: "חכה, מה אכפת לך?"

"אכפת לי ואכפת לי. שתשאיר לבד ותדעי לך" אמר אבשלום, הוציא לשון והתחיל לרוץ בכבדות, נושם ונושף, אל תוף התרשה.

עדינה עמדה לפני התרשה ולא חשבה על שום דבר. היה שקט, רק פריק-פרק של שרשרקים נשמע מדי פעם, ורוח קלה, אטית וחמימה, הניעה את העלים הבהירים של העצים הצעירים. בחרשה היה שביל, אבל אי-אפשר היה לראות לאן הוא מוביל, ואם הוא ארוך או קצר. "יער" אמרה פתאם עדינה בקול רם ובפולגנית. זה לא היה פחד, אלא מחשבה שקטה וברורה. היא נפתה על עץ ביה, ועברה שוב את הגשר הקטן, וספה על המדרון. היה יותר קל לעלות מאשר לרדת, והיא התפלאה מדוע פתחה כל-כך לרדת ממקום כה נמוך בגלל, כמו מרים. כשסתכלים מלמטה זה נראה יותר קצר, וביוחד כשמביטים במקום שפבר מכירים אותו.

היא הביטה מסביבה. אי אפשר היה לראות מפה את הבתים של הקבוץ, כי המורד הסתיר אותם. מה אני עושה? אמרה לעצמה. לאן אני הולכת? רגע אחד ארוך הייתה מבלבלת מאד, ובתוף הבלבול כמעט שהחלו שוב הרקבות לצפר וכמעט שוב הצעקה הנוראה של אמא ושריקות הפדורים בין העצים ביער. עדינה עצמה את עיניה בכל הכוח, ופקחה אותן חזק, ואמרה בקול רם: "אני הולכת לקבוץ שלי" ואחרי זה התחילה ללכת, לא מהר, להתבונן היטב סביבה, והמחשבות החלו גם הן לצעד עמה, ישרות וברורות.

היא חשבה, שפדי לחור לאיזשהו מקום צריכים ללכת באותה דרך שממנה יוצאים, ובכלל, לאן כבר אפשר להגיע אם הולכים כל הזמן בשביל, כל הזמן עם הגב לירדן? הרי את השביל עשו אנשים שבאו מאיזשהו מקום, למשל, אנשים שהלכו מתקבוץ לירדן ובחזרה.

חמוטל בר-יוסף
(סוף בשבוע הבא)

הפתאמית הפילה את מרים ארצה, אך היא מהרה לקום, הסתכלה בועף במקנה סיה ושרווליה, שנמרחו בכך, ואמרה לעדינה: "נו, מכרחים להודרו."

"או אולי נשב שתינו ונתגלץ?" הציעה עדינה בקול בוכים. היא הצטערה מאד שמרים כועסת.

"מה אתך? רק הילדים מהגנון יורדים פה על הישבן. יכולים לראות על המכנסים של מי שחוזר מהטיול הזה אם הוא ירד בגלל או על הישבן. כל הילדים יצחקו לנו אם יראו על המכנסים שלנו בן מאחורנית."

"אבל אני פוחדת. אני אפל" לעדינה כבר היו דמעות.

"את פחדנית. מכל דבר את מפחדת. הנה, תראי אותי" אמרה מרים. היא פתחה מהר את הקשר בגומי, וקצה לשונה לקלק את שפתה העליונה הלוחץ ושוב במהירות עצומה. אחר-כך רצה למטה. "את רואה? זה קל. בואי מהר." עכשו הרגישה עדינה כמה היה הגומי לוחץ קדם. יכול להיות, שגם מרים הרגישה כך, אבל הן לא הספיקו אפילו לחשב על זה, כי שוב נשמע קולה של שלומית, והפעם רחוק מאד ולא ברור. "אני אשב ואגלש" החליטה עדינה והתישבה.

"או אני הולכת, שלום" אמרה מרים.

עדינה נשארה יושבת ליד אבשלום, ושניהם גלשו למטה, עד הגשר, בשתי-קה. כשהגיעו היו לשניהם מכנסים מאד מלכלכים מאחור. אבשלום התחיל לצחק חזק, ולא יכל להפסיק. "למה אתה צוחק?" אמרה עדינה, "תראה, גם אתה מלכלך." אבשלום הפסיק לצחק ואמר: "עכשו אני אשאיר אותך לבד! עכשו"

העמוד הגבה ומתגלש על התבל עד למטה. לא בשיבה, חס וחלילה, יש מין נו מברזל שרכוב על הכבל, ואותו מחזיקים בשתי הידים, בשני הקצוות של הנו, והוא מחליק על התבל. רק צריך להזהר מאד, שנהו יהיה כל הזמן מאונן, אחרת יכולים לאבד את שווי-המשקל ולפל למים. בחנכה עשו אומגה על הירדן, והרבה בחורים החליקו מעל הירדן. אבא של אורי לקח אפילו את אורי על השכם, והחליק יחד אתו. אבל אחרת אבד את שווי-המשקל ונפל למים בדיוק במקום שהיה סלע. עכשו הוא שוכב בבית-החולים ויש לו שבר בגלגלת. כל הקבוץ בא לבקר אותו, ואומרים, שלא היו צריכים להרשות לו להתחיל, ובכלל, שצריכים יותר להזהר.

שלומית רצה כדי לעצר את עמוס, אורי ואילת, ואילו ונעמה רצו יחד אתה. אינן וגדי ועוד כמה ילדים מהרו אחריהם. הם היו כבר בתחמית המורד, ושם, ראתה עדינה, היה עליהם להתעכב, והם הצטופפו ודחקו זה בזה. יחד עם עדינה נשארו רק מרים ואבשלום. הם היו אחרונים. "איך נמצא אותם עכשו?" אמרה עדינה למרים. "אל תדאגי" אמרה מרים, "אני מכירה את הדרך הזאת. אנחנו טילנו כמה פעמים לתרשה עוד כשהיינו קטנים." גם למרים היה הרבה בן על הנעלים, אבל היא הלכה בקלות. לעדינה לא היה קל לדדות ככה עם עקבים גבהים ועם הגומי של המכנסים, שחבר אותן לעולם ועד.

לקסוף הגיעו גם הם לקצה המורד, וכאן חתמה לעדינה הפתעה לא נעימה: בין המורד לבין התרשה הקטנה ורם אחד מיוכליו הצדדיים של הירדן, יובל מים כה זיקי, שאבן אחת, שהיתה מנחת עליו, הספיקה לגשר. אבל הערוץ שבו ורם היוכל היה נמוך, וצריך היה לרדת אליו במדרון תלול, ואחר-כך לעלות שוב, וללכת קצת עד התרשה. המדרון היה תלול מאד. "איך גרד עכשו?" אמרה מרים. מן התרשה נשמע קולה של שלומית: "האחרונים, להודרו בבקשה! אורי, אילת! לחכות! לחכות!" קולה הלך והתרחק.

"גרד לאט לאט" אמרה מרים, "ונשים את הנעלים הצדה, זה עוצר." "הכי טוב זה להתגלץ על הישבן" אמר אבשלום. עדינה לא ידעה מי משניהם צודק, ולכן עצרה, עצירתה

כָּלֵנוּ עֲרֵבִים לַעֲדִינָה

(סוף מן השבוע שעבר)

עדינה עמדה וחשבה בלבנה על השבילים בקבוץ. כשרק באה ביום הראשון, נראתה לה אפילו הדרך מגן הילדים לחדר של פנינה ודב מוֹרָה וארפה מאד, ושלומית שלחה את מרים ללוות אותה ולהראות לה את הדרך. גם פנינה ודב נראו מוֹרָים, למרות שדברו פולגנית. הכל — הרפת, הלול, אפילו המטה, הנעלים — הכל היה כמו השביל הזה: לגמרי של מישוהו אחר, לא שלה. והנה, כעת היא רצה יום-יום אחרי הצהרנים לחדר של פנינה ודב, והדרך הרי קצרה מאד, והמטה והנעלים הם שלה, כמעט כמו המטה והנעלים שם, בבית בפולגנית, עד שפשוט קשה לתאר, שהילדה שגרה שם זו היא.

כך היא חשבה כשגמרה לטפס במדרון והתחילה ללכת בשביל עם הגב לירדן. היא לא הלכה מהר, ולכן לא התעייפה. אף אחד לא האין בה ולא רדף אחריה, לכן היא חשבה מחשבות והתבוננה סביבה.

היו הרבה דברים יפים, שקדם לא הספיקה לראות: חלזונות גדולים ציירו פסים לבנים על הבץ הפכה. עדינה הרימה חלזון אחד, והוא התפנס, פמוכן, בתוך שבוללו, ורק כעבר שעה קלה

החל שולח בזהירות את משושי, זה אחר זה. שני פרפרים צהובים פרצו פתאם מתוך פרח דרדר סגל, ועפו זה אחר זה עד לשמים.

ושלומית? והילדים?

שלומית והילדים היו סקרנים מאד לדעת, אם באמת ימצאו את הנרקיסים במקום שבו הם פורחים כל שנה. על אי קטנטן בתוך מי הירדן, אי שאינו גדול יותר משלחן שבחדר-האכל הגדול, צומחת ממלכת הנרקיסים, ובכל שנה אפשר לראות את כלו מכסה פרחי נרקיסים, כמו צנצנת גדולה על שלחן העשוי ממים ירקים. רק יוצאים מן החרשה, וכבר הריח החזק והנפלה בא עם הרוח, הנושבת בתוך הסוף. נקנסים לתוך מעבה הסוף, וכשיוצאים ממנו — כן, הנרקיסים היו שם, צופים, נהדרים, לבנים כמו מפת שבת. הילדים הצטופפו סביב שלומית, והיתה דממה, כאילו חלמו פתאם כלם ביחד אותו חלום זה.

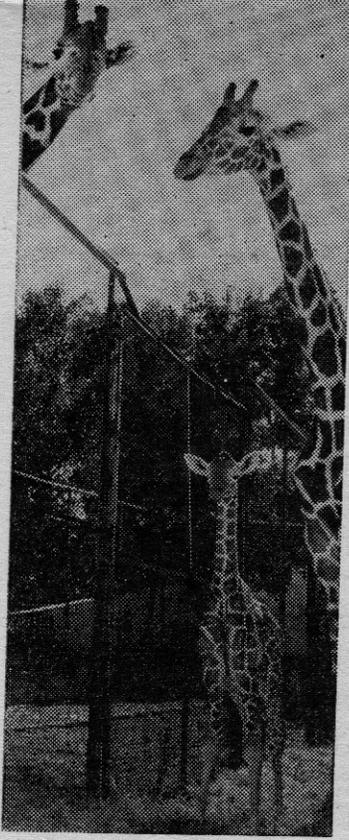
קולה של שלומית העיר אותם מחלום מם: „איפה עדינה? באמת, איפה עדינה?”

„היא עוד מעט באה.” אמרה מרים.
„היא פחדה לרדת, היא התגלשה על הישבן.” אמר אבשלום.
„ואתה! ואתה!” צעקו עליו כמה יל-

דים, וכבר החל אורי לרדף אחריו. שלומית הביטה מדאגת לעבר החרשה. „לא היינו צריכים להשאיר אותה אחר-כך. היא לא מכירה את הדרך.” אמרה מדאגת. וכבר החלו כל הילדים קוראים: „עדינה! עדינה!” ושלומית אמרה: „חכו לי כאן. אל תלכו לשום מקום, כן? אורי, עמוס, בבקשה, אני מכרחה לראות איפה היא.” אורי אמר: „שלומית, אולי את תחכי כאן ותשמרי על הילדים, ואני אגש לראות איפה היא?” „לא, אורי, אני מציעה, שאתה תשמר, שהילדים לא ילכו לשום מקום, ואני אביא אותה. אם היא כבר בחרשה, ודאי תגיע מיד.” אמרה שלומית, ואורי הסכים בצער. „זה יהיה בסדר, שלומית,” אמר. שלומית קראה לעדינה ורצה בחרשה, ויצאה מן החרשה אל היוכל הקטן של הירדן, וחזרה אל החרשה, וגששה בין קני-הסוף, אבל היא לא מצאה את עדינה. מצחה היה מכסה ועה קרה. היא הביטה בעיניים לא טובות אל המים הירקים של הירדן, שבעונה זו היה זורם בכח רב במקומות, שבהם נעשה אפיקו צר. היה מקום כזה במרחק לא רב מאי הנרקיסים, כי האי הקטן פלג את שטפו הרחב של הירדן לשני זרמים צרים יותר, שהתאחדו בתוך ערוץ עמק וצר. שלומית הביטה אל המקום הזה, ולבה דפק בתרדה. היא חזרה לילדים. „הקשיבו,” אמרה, „אנחנו נגשים לחרשה ואתם יושבים שם ומחכים לי ולא זזים, אני תכף חוזרת.”

„שלומית, איפה עדינה שלנו?” אמרה מרים בקול בוכים. „אנחנו נראה עוד מעט,” ענתה שלומית. הילדים הרגישו לפי קולה, שעכשו זה לא הזמן המתאים לשאל שאלות ושמשהו רציני קרה. הם היו רגילים להיות יחד, בלי מטפלת, גם ביום וגם בלילה, עוד מבית-התינוקות, ואת החרשה הפירו היטב. עכשו נכנסו לחרשה, וחכו ששלומית תחזר. שלומית רצה בכל הכח לקבוץ, וכשר חזרה היא אתה דודיק הטרקטוריסט ואהרונצ'יק, המורה להתעמלות. הילדים ראו, שהם חולצים את הנעלים וקופצים בתחמונים למים. כעבר דקות אחדות הגיעה גיטה המטפלת, ואז היה ברור, שכבר כל המשק יודע. פנינה הלולגנית ודב הסדרן, שלוקחים את עדינה לחדר אחרי-הצהרנים, היו בין הראשונים, שהגיעו למקום, ואחריהם החלו לזרום למ-

גור ג'ירף

לפני יומים

נולד

ג'ירף

נחמד,

לשמחה ולששון

להוריו.

גור נחמד

וקסון,

כתם-בהיר

ושעיר,

מזמר

ומלא-חן,

וכבר

הוא עומד הכן

על הרגליים...

עומדת

אמא ג'ירפה נרצדת

ומסתפקת

בג'ירפון הילד

ושמחה -

בן נוסף

למשפחה.

ואבא ג'ירף

מרים את הצף

ומציץ מן הצד:

הוא נחמד

זה הכן,

קום כל החברים והחברות, שיכלי לעזוב את העבודה באמצע. חלק מהם התפזרו לארץ הגדה בקריאות, "עדינה! עדינה!" אך שום מענה לא בא.

"איך יכלת להרשות שיקרה משהו לילדה הזאת? דוקא לילדה הזאת?" פרשה גיטה המטפלת את כפיה בפני שלומית. בשביל היורד מן הקבוץ לירדן הוסיפו לזרם אנשים. שלא היו נוהגים לעזוב את מקום העבודה אפילו בזמן אוצקה. אבא של אילת, למשל, עזב את כתה ו' שלו באמצע המבחן בהשבון. אילת חשבה, שלו היא הייתה הולכת לאבוד, היה בודאי מחכה, שהילדים יגמרו לכתב את המבחן. "כלנו כאחד אחראים לשלומה של עדינה," אמר עכשו, כדי להשתיק את טענותיה של גיטה המטפלת. מישקה הגיע מן הרפת ביחד עם הקלשון, וזלטה, מטפלת המי-נוקות, שהשמועה על עדינה הגיעה אליה בדרך למכבסה, הגיעה עם שק גדול מלא חתולים.

אך דומה, שלא הייתה אמללה ממררים. היא חזרה וספרה, בדמעות, איך השאיר זה את עדינה על-יד המדרון, לפני הכניסה לחרשה, ואיך לא חשבה, שהיא עלולה לצאת מהחרשה במקום אחר. וכשעייפה מרב שאלות נעצה את מבטה בזרמו החופי, הפתלתל של הירדן, ולא פסקה מלמלמל, כאלו שנגה בעל-פה: "אני לא מבינה את זה. אני לא מבינה את זה."

"אתם תחזרו עכשו הביתה," אמרה שלומית. "גיטה, תקחי אותם ותתני להם ארוחת צהרים. אני אגיע. אני מקרחה להשאר כאן, ולדעת מה עם עדינה." הילדים המבהלים לא העזו להמרות את פיה, ופנו בעקבותיה של גיטה. כש-נכנסו דרך השער האחורי למשק, נראה היה להם, שהקבוץ ריק מאדם. אבל פתאם ראו את שמואל העגלון, זה האיש השמן והגדול, שתמיד שר כמו באופרה ונודף ממנו ריח של זעה וקלפות אשכוליות. הוא רץ לקראתם, ועל זרועותיו, כמו ילדה קטנה, עדינה.

"בשם אלהים!" צעקה גיטה. איפה מצאת את עדינה שלנו? "עדינה שלנו? צעקו כל הילדים. שמואל העמיד את עדינה על המדרכה ואמר: "נה, תספרי בעצמך, איפה מצאתי אותך?" "במצר של בית הילדים," אמרה עדי-נה, וכדי שלא יתחילו כלם לדבר ולצעק,

מלא הוא חן;
הוא בהיר
ושעיר
ומזמר,
וכבר
על רגליו
הוא נצב...
בן נאה
למזל ולברכה
פיאה
למשפחה,
משפחת הג'ירפים
היפים.
אפרים תלמי

עם העגלה, והתחלנו לדבר, והוא שאל אותי למה אני לא עם כל הילדים, או אמרתי לו. אז הוא לקח אותי. הייתה שמחה גדולה בקבוץ, ופנינה הלולנית רוב הסדרן הזמינו אחרי-הצף הרים את שלומית לכוס קפה. חמוטל בר-יוסף

מהרה להמשיך ולהסביר: "הלכתי בתוך רה, כי לא הייתי בטוחה שאני יודעת את הדרך אל אי הנרקיסים. ונה היה פשוט מאד, כי פתאם ראיתי את השער האחורי של הקבוץ. לא פגשתי אף אחד, אז הלכתי ישר לבית הילדים. הוא היה סגור, אז ישבתי בתצור. אז בא שמואל

14.1.1969